27/05/2020

Μητροπολίτης Κισάμου: STOP στην ανθρωποφαγία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

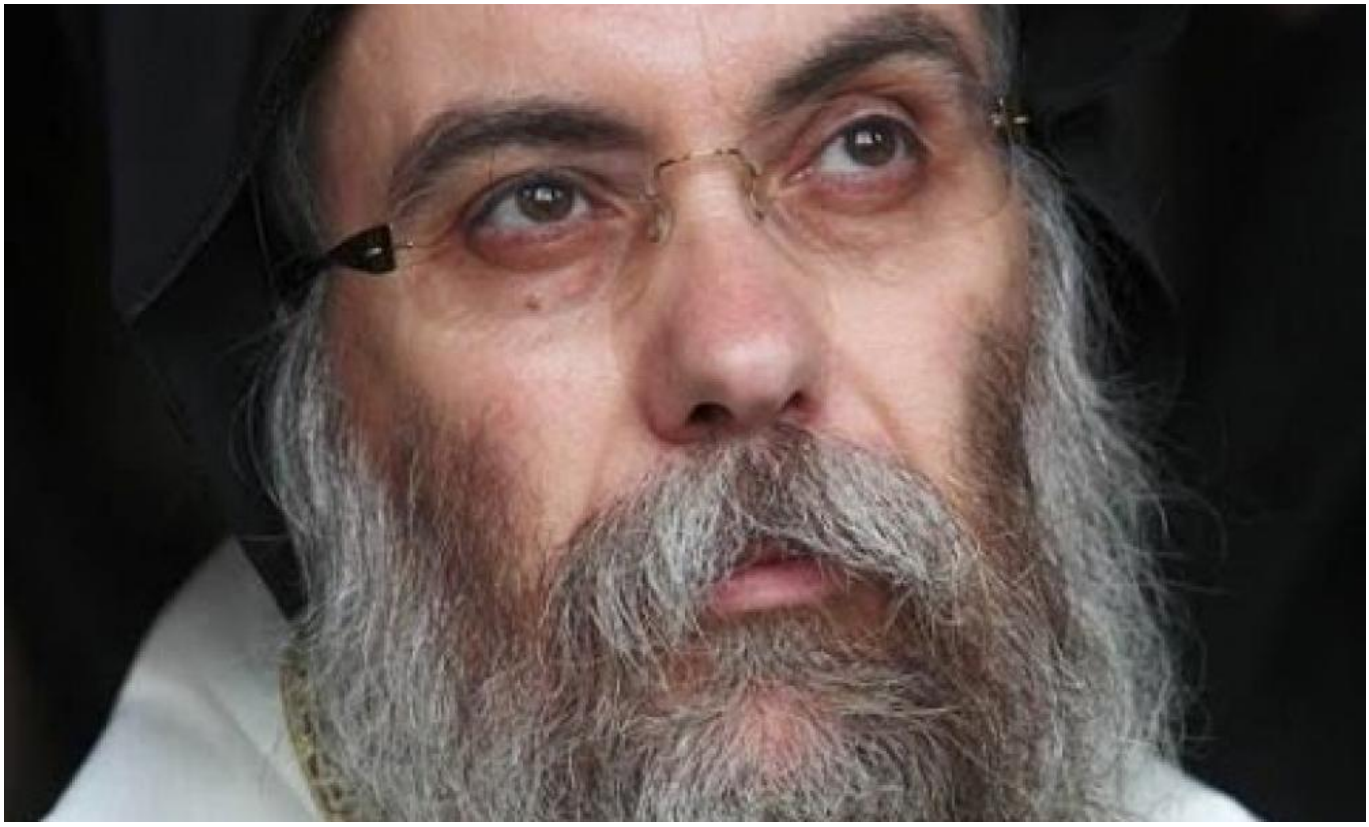

« Ό,τι χαθεί χάνεται για πάντα, ό,τι σώσεις μες στην αστραπή καθαρό στον αιώνα θα διαρκέσει» (Οδυσσέας Ελύτης)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

Αφορμή του φτωχού αυτού προβληματισμού η εμπειρία από γεγονός που τις προηγούμενες ημέρες συνέβη στον τόπο μας¨ τον μικρό, τον μέγα. «Θετικός» στον ιό συντοπίτης μας. Είδηση που αστραπιαία διαδόθηκε παντού. Και άρχισαν τα... όργανα!, κατά προσφιλή και λίαν περιεκτική έκφραση της Κρητικής διαλέκτου. «Τι θα γίνει τώρα»; «Τι γίνεται με την οικογένεια του»; «Κινδυνεύουμε»; «Θα μπούμε σε καραντίνα»; και ένα σωρό άλλες.. θεωρίες, και συνωμοσιολογίες, οι οποίες το μόνο που πέτυχαν ήταν να προκαλέσουν φόβο, τρόμο, πανικό, κυρίως όμως να στοχοποιήσουν πρόσωπα και περιβάλλοντα οικογενειακά. Τελικά... δεύτερη εξέταση και ο «θετικός» βγαίνει «αρνητικός»! Ανακούφιση, ανάσα και λύτρωση σε πολλούς και για πολλούς. Για το στενό και ευρύ οικογενειακό περιβάλλον, τον επαγγελματικό, κοινωνικό περίγυρο, κ.α. Και δεν σχολιάζω το ιατρικό αυτό

γεγονός, καθώς ως σημείωσε έγκριτος λοιμωξιολόγος-καθηγητής Παθολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης: «Αυτά συμβαίνουν στην Ιατρική πάντα. Υπάρχουν μικρές πιθανότητες, αλλά συμβαίνουν. ..Αρχικά, μπορεί να αρνητικοποιήθηκε ο ιός την άλλη μέρα. Δεύτερον, μπορεί να υπήρξε ένα δείγμα ψευδώς θετικό....κ.α.», εξηγώντας επιστημονικά την αιτία του φαινομένου.

Αναφέρομαι στα αντανακλαστικά της κοινότητας, φοβούμαι της κάθε κοινότητας. Στον φόβο, τον τρόμο, τον πανικό, την καχυποψία και συνωμοσιολογία. Φαινόμενα που προκάλεσαν τόση και τέτοια πίεση και ένταση που ανάγκασαν πρόσωπο άλλης οικογένειας να διαψεύσει διαδικτυακά ότι το γεγονός αυτό αφορά την δική του οικογένεια δηλώνοντας: «δεν θα αφήσω κανένα να πλήξει με συκοφαντίες την οικογένεια μου». Τόση ένταση και τόση ταραχή η είδηση της ασθένειας ενός ανθρώπου, που τελικά διαψεύστηκε! Με δεδομένα λοιπόν όλα αυτά διερωτώμαι: Πως επιτρέψαμε αυτή την αλλοίωση και αλλοτρίωση της ψυχής; Μέχρι πριν λίγο καιρό η ασθένεια, η δοκιμασία ενός συνανθρώπου μας γινόταν αιτία μοιράσματος, συμπαράστασης και στήριξης. Ευκαιρία να έρθουν οι άνθρωποι πιο κοντά, να μοιραστούν τον πόνο και την αγωνία, να σφίξει ο ένας το χέρι του άλλου. Τώρα; Πως άλλαξε, τόσο βίαια και τόσο απότομα η ζωή μας; Γιατί μια τέτοια και τόση ανατροπή; Πως φτάσαμε στην θέση της συμπόνιας, της κατανόησης, της αλληλεγγύης να εμφωλεύσει και να κυριαρχήσει ο φόβος, ο πανικός, κυρίως όμως η καχυποψία και η αποστροφή για τον άλλον; Ποιόν; Τον εμπερίστατο, τον ασθενή, τον δοκιμαζόμενο! Σαν κάποιος να επιδιώκει να αρρωστήσει. Σαν εμείς να μην υπάρχει ποτέ πιθανότητα να βρεθούμε στην θέση αυτή!

Τελικά.... τι φταίει, άραγε, για αυτή την εσωτερική αλλοτρίωση που, προφανώς εν αγνοία μας και ασυνείδητα, φαίνεται να έχει συντελεστεί στις ψυχές και τις ζωές μας; Μήπως όλη αυτή η πλύση του εγκεφάλου που, επί τόσους μήνες, έχουμε δεχθεί στην προσπάθεια κάποιοι να μας πείσουν ότι πρέπει να μείνουμε υγιείς, λησμονώντας ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα; Και τι σημαίνει υγεία τελικά; Σώζω το σώμα μου και σκοτώνω την ψυχή μου; Γιατί που αλλού οδηγεί αυτή η αποξένωση, η απομόνωση και η καχυποψία που, δυστυχώς, τείνει να γίνει τρόπος και στάση ζωής; Μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος, ον κοινωνικό από την φύση του, χωρίς ανθρώπινες σχέσεις, χωρίς να νιώθει μέλος και μέρος της κοινότητας; Και τι είδους ζωή είναι αυτή η οποία, στην ουσία, αρνείται το είναι της, την ψυχή της, δηλ. την κοινωνία των προσώπων, την κοινότητα και την συναναστροφή; Ποιος ευθύνεται για το.. bullying (για να χρησιμοποιήσω επίκαιρη ορολογία) που δέχεται η οικογένεια, η κάθε οικογένεια, προσώπου που ασθένησε από τον ιό; Ποιες οι συνέπειες, το τίμημα, μιας τέτοιας συμπεριφοράς προς την οικογένεια; Ποιος και από πού αντλεί το δικαίωμα αυτό;

Τόσες και τόσες λοιμικές ασθένειες πέρασε η ανθρωπότητα στο διάβα των αιώνων

και της ιστορίας. Πολλές μάλιστα θανατηφόρες όχι σε τόσο μικρά ποσοστά όπως ο ιός αυτός, αλλά σε τρομακτικά μεγαλύτερα για την ανθρωπότητα: (λέπρα, έμπολα, φυματίωση, Sars, Mers, Ζίκα, γρίπη H1N1, κ.α.). Ποτέ όμως άλλοτε ο άνθρωπος δεν αντιμετώπιζε τον συνάνθρωπο του ως απειλή. Γιατί άραγε τώρα; Τι προκαλεί όλη αυτή την… ανθρωποφαγία; Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι, με το πρόσχημα της διαφύλαξης της σωματικής μας υγείας, απειλείται η ψυχική και πνευματική μας υγεία και ισορροπία; Ότι αποξενωθήκαμε και απομονωθήκαμε ακόμα και από πρόσωπα αγαπημένα και οικεία; Ότι.. περνάμε στο απέναντι πεζοδρόμιο για να μην καλημερίσουμε τον γείτονα μας; «Έπαψε να με ενδιαφέρει η ζωή και με ενδιαφέρει ο εαυτός μου και η σωματική μου υγεία», μου εξομολογήθηκε πριν λίγες ημέρες συνομιλητής μου. Αν, όπως λέει ο Ντοστογιέφσκι, «η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο», τι ομορφιά και τι είδους κόσμος είναι αυτός που φαίνεται να ανατέλλει μέσα από την «νέα κανονικότητα», όπως την ονομάζουν, όταν αντιμετωπίζω τον «άλλο» ως την κόλαση μου και όχι ως τον παράδεισο μου; Πόσο προφητικός, αλήθεια, ο λόγος του Αρχαίου Έλληνα ποιητή, τόσους αιώνες μετά: «Βίος, βίου δεόμενος ουκ έστιν βίος» (Η ζωή που φοβάται τη ζωή, δεν είναι ζωή) (Μένανδρος). Μήπως θα πρέπει λοιπόν να αγωνιστούμε να αποβάλλουμε όλο αυτό τον φόβο, τον τρόμο και την καχυποψία που έχουν κυριεύσει την ζωή μας πριν είναι πλέον αργά;